

Arrest

nr. 272 275 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 28 juli 2020 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 7 december 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2020 werd ingediend door :

*S, K.(geen R.R.)
Geboren te Berkane op (...)1978
Nationaliteit: Marokko
Adres: (...) te 2100 Antwerpen*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar zijn land van herkomst bijzonder moeilijk maakt en hij verwijst hiervoor naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Marokkaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niets meer heeft om naar terug te keren in Marokko, geen vrienden, geen huis, geen familie. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of

consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden dertien getuigenverklaringen voorlegt. Het gaat hier echter om zeer beknopte verklaringen waaruit niet blijkt dat er sprake is van hechte, interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Hieruit blijkt evenmin dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat hij zijn leven hier zou willen uitbouwen en zekerheid bekomen omtrent de toekomst, dat hij al lange tijd in België zou verblijven, dat hij er alles aan zou doen om zich verder te ontwikkelen, te vormen en te studeren, dat hij ambitie zou hebben, dat hij een carrière zou wensen uit te bouwen, dat hij zich thuis zou voelen in België, dat hij dromen zou hebben die hij wil waarmaken, dat hij onmiddellijk werk zou zoeken, dat hij dertien verklaringen voorlegt evenals verschillende CAW-kaarten, zijn vaccinatiekaart, een bewijs van COVID-19 vaccinatie, een kaartje van daklozenopvang spoor noord, acht waarborgattesten van het OCMW en een kaart van Zenith vzw, een onthaalcentrum voor mensen in nood) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 7 december 2021 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: S, K.
geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: Berkane
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Enig Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker zijn regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet werd op 07.12.2021 onontvankelijk verklaard. Hij kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1). Concreet betekent dit aldus dat dienst vreemdelingenzaken de mening is toegedaan dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om zijn aanvraag hier in België in te dienen. Dat verzoeker zich niet kan akkoord verklaren met de bestreden beslissing.

3.1. Verzoeker diende zijn aanvraag in op 28.07.2020. Hij haalde volgende buitengewone omstandigheden aan ter staving van zijn aanvraag:

Verzoeker wenst een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België te bekomen. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene. Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden om zijn aanvraag tot regularisatie hier in België te doen. Een aanvraag indienen in zijn land van herkomst zou voor verzoeker een buitengewone inspanning betekenen en dit omwille van volgende redenen. Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van de huidige coronapandemie. De COVID-19 pandemie is de wereldwijde verspreiding in 2020 van de ziekte COVID 19. Deze heeft voor de hele samenleving ingrijpende gevolgen. De veroorzaker is SARS-CoV-2, een voor de mens nieuw coronavirus, vermoedelijk afkomstig uit een dierlijke gastheer. In december 2019 werd in de Chinese miljoenenstad Wuhan een cluster van symptomen van een "longontsteking van onbekende oorsprong" waargenomen. In januari werd het virus voor het eerst geïdentificeerd. In de maanden daarna raakten miljoenen mensen over de hele wereld besmet, waarvan meer dan 400.000 mensen overleden aan de gevolgen van het virus. Sinds 11 maart 2020 wordt de uitbraak van COVID-19 erkend als een pandemie door de WHO. Het maatschappelijke leven in een flink deel van de wereld kwam grotendeels tot stilstand.

Verzoeker is van mening dat huidige pandemie een buitengewone omstandigheid is die verantwoord dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt om zijn aanvraag hier in België in te dienen. Thans een aanvraag indienen in zijn land van herkomst zou een buitengewone inspanning betekenen voor betrokkene. Hij bevindt zich in de administratieve onmogelijkheid om zich te begeven naar zijn land van herkomst. Niet noodzakelijke reizen buiten de Europese Unie, het V.K., Zwitserland, Liechtenstein, IJsland en Noorwegen zijn vooralsnog verboden op basis van artikel 18 § 1 van het MB van 30.06.2020. Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. De huidige situatie maakt een omstandigheid uit die het indienen van de aanvraag van verzoeker in zijn herkomstland bijzonder moeilijk maakt. Verzoeker bevindt zich dan ook in de onmogelijkheid, minstens in bijzonder moeilijke omstandigheden om zijn aanvraag tot verblijf in te dienen in zijn land van herkomst. Dat, gelet op het voorgaande, het wel degelijk een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoeker om zijn aanvraag in te dienen in Marokko. Dat omwille van het voorgaande verzoeker van mening is dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt teneinde zijn aanvraag hier in België te doen en dat het in de gegeven omstandigheden een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoeker om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Dat omwille hiervan de aanvraag van verzoeker ontvankelijk dient verklaard te worden.

Dienst vreemdelingenzaken is van mening dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Zij is aldus van mening dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die staven dat verzoeker zijn aanvraag hier in België mocht doen. Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name een schending van de materiële motiveringsverplichting en dus een schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Vooreerst dient het volgende vastgesteld:

- Dvz erkent dat de coronapandemie een probleem betreft
- Zij stellen dat het een probleem betreft van tijdelijke aard dat "ooit" voorbijgaat

Dienst vreemdelingenzaken erkent in feite het gegeven dat de coronapandemie een probleem betreft. Het betreft een probleem dat er thans nog steeds is. Het zal "ooit" voorbijgaan. In tegenstelling tot wat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing beweert, heeft verzoeker wel degelijk aangetoond dat er reisbeperkingen waren van dien aard dat het voor hem onmogelijk was om naar zijn land van herkomst te gaan. In de aanvraag stelde hij het volgende: Hij bevindt zich in de administratieve onmogelijkheid om zich te begeven naar zijn land van herkomst. Niet noodzakelijke reizen buiten de Europese Unie, het V.K., Zwitserland, Liechtenstein, IJsland en Noorwegen zijn vooralsnog verboden op basis van artikel 18 § 1 van het MB van 30.06.2020. Dat dienst vreemdelingen naar het voorgaande in de bestreden beslissing niet verwijst. Dat de motivering hieromtrent niet afdoende is, niet redelijk en niet zorgvuldig is.

3.2. De beslissing is onredelijk, niet zorgvuldig en niet afdoende gemotiveerd daar waar zij stelt dat verzoeker niet aantoont dat het voor hem "onmogelijk" zou zijn om terug te keren naar Marokko. Verzoeker is de mening toegedaan dat dienst vreemdelingenzaken een te strenge interpretatie toepast van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Dit betekent eveneens dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden moeten zijn waaruit het effectief zou moeten blijken dat een terugkeer "onmogelijk" is. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, "een buitengewone inspanning" zou betekenen voor betrokkene. Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden om zijn aanvraag tot regularisatie hier in België te doen. Dienst vreemdelingenzaken interpreteert artikel 9 bis van de vreemdelingenwet aldus te streng. Omwille van de maatregelen die toen van kracht waren, was het voor verzoeker bijzonderlijk moeilijk, een buitengewone inspanning om zijn aanvraag in te dienen in Marokko. Hij liet in de aanvraag weten zich in de administratieve onmogelijkheid te bevinden om zich te begeven naar zijn land van herkomst aangezien niet noodzakelijke reizen buiten de EU, Het V.K., Zwitserland, Liechtenstein, IJsland en Noorwegen toen verboden waren op basis van artikel 18 § 1 van het MB van 30.06.2020. Ook nu nog is het bijzonder moeilijk voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst. Dit blijkt uit het actuele reisadvies (stuk 4).

Dienst vreemdelingenzaken stelt in haar beslissing dat verzoeker niet aantoont dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Dienst vreemdelingenzaken laat echter na dit te individualiseren en toe te passen op de concrete situatie van verzoeker. Aan welk bevel om het grondgebied te verlaten zou verzoeker gevolg moeten hebben gegeven? Verzoeker heeft hier geen weet van, ook dvz blijft in de bestreden beslissing in gebreke te

zeggen over welk bevel om het grondgebied te verlaten het dan wel zou gaan. Het dient verder benadrukt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard ging met huidige beslissing zelfs niet verwijst naar enig voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Voor zover gekend heeft verzoeker nog nooit enig bevel om het grondgebied te verlaten gekregen! De motivering van dvz in de bestreden beslissing is aldus niet correct, niet juist, niet toegepast op de individuele situatie van verzoeker.

3.3. Verder diende verzoeker zijn aanvraag in op 28.07.2020 in en heeft het een 1,5 jaar geduurd voor zijn aanvraag behandeld werd. Dat deze procedure onredelijk lang geduurd heeft. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd daar zij niet afdoende ingaat op voorgaande elementen in haar beslissing, minstens de beslissing hieromtrent niet redelijk en zorgvuldig werd genomen. Dat deze beslissing niet afdoende is, niet zorgvuldig en onredelijk. Verzoeker is de mening toegedaan dat, gelet op het voorgaande, de bestreden beslissing een schending is van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Dat, gelet op het voorgaande, de bestreden beslissing een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur vormen, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat de beslissing onterecht genomen werden en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker betoogt dat hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden omwille van de huidige coronapandemie. Hij stelt dat deze situatie het indienen van de aanvraag in zijn herkomstland het hem bijzonder moeilijk maakt. Voorts stelt verzoeker dat het anderhalf jaar geduurd heeft voor zijn aanvraag behandeld werd, waardoor deze procedure onredelijk lang is.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoeker het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan. De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: "Betrokkene beroept zich op de COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar zijn land van herkomst bijzonder moeilijk maakt en hij verwijst hiervoor naar het

reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Marokkaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020)."

Verweerder kan worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker niet concretiseert waarom het specifiek voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren om de aanvraag in te dienen en er te verblijven in afwachting van een beslissing. Zo heeft hij niet aangetoond dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. In de mate dat de verzoeker doelt op het verbod op niet-essentiële reizen (zie artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, B.S. 30 juni 2020, dat gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen) wordt gewezen op het volgende. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar de Marokko alwaar hij verblijfsgerechtigd is, moet worden beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. De Raad benadrukt dat de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven. Het is dan ook niet aangetoond dat voornoemd ministerieel besluit een verbod inhoudt op de terugkeer van eigen onderdanen naar hun land van herkomst.

De Raad merkt op dat, indien de verweerder op een bepaald ogenblik zou overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt echter niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Daarenboven, zelfs indien de verzoeker zou kunnen aantonen dat hij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon/kan geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het hem vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen, met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *"Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn"*.

Het betoog dat het anderhalf jaar geduurd heeft voor verzoekers aanvraag behandeld werd, kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden. Een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Bovendien blijkt dat verzoeker zijn dossier op 4 augustus 2021 heeft geregulariseerd.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zouden zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissingen te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC